

Dankwoord

Ik wil jullie allemaal enorm danken.

Voor wekenlang van lieve woorden, mails, apps, en de creativiteit van al mijn naaste collega's en al die fantastische diensten die mij jarenlang hebben gesteund, voor de cadeaus die ik niet wilde hebben. Maar ik noem ze toch, om te laten zien wat een bijzondere gemeenschap wij zijn: een praesidium libertatis-bank in de tuin van het Bestuursgebouw, een fascinerende tentoonstelling georganiseerd door de Leidse musea en erfgoedinstellingen, blogs, filmpjes, memes, het speciaal gebrouwen bier door de Lamme Leidse Memes, een Glossy, fotoboeken, erelidmaatschappen, een twitteractie, plaquettes, een plaat met alle letterschriften erop die in Leiden worden bestudeerd en gedoceerd, een liber amicorum van vrienden en vriendinnen uit wetenschap en bestuur, de plaatsing van de stichtingsakte van de universiteit die nu in het Academieggebouw zichtbaar is, aangeboden door het college, portretten, liederen, haiku's van de vakbonden, limericks van de prorectoren – het hield niet op met lovende woorden, ook vanmiddag weer, het is beslist te veel eer.

Ik moest net even denken, bij de speech van de voorzitter van onze raad van toezicht, aan die Leidse hoogleraar die ook zo overdreven gelauwerd, en aan het einde van zijn afscheidspeech zei: "Het enige wat u nog niet genoemd hebt is mijn buitengewone bescheidenheid...".

Het allerbelangrijkste voor mij is misschien wel de oprichting van het Leiden Empowerment Fund, om studenten die dat nodig hebben een extra duwtje geven, en waar al zo'n 80.000 euro in zit. Blijf alsjeblieft geven!

Graag wil ik hier mijn voorgangers noemen, van wie ik de universiteit in zo'n fraaie staat kreeg overgedragen. In het bijzonder Douwe Breimer en Paul van der Heijden. Ik wil ook mijn oud-collega's in het bestuur noemen: Willem te Beest en Simone Buitendijk.

En mijn dierbare huidige collega's Hester Bijl en Martijn Ridderbos. Van jullie twee heb ik, ook weer de laatste jaren van mijn loopbaan zoveel geleerd. Aan de universiteit ben je nooit uitgeleerd, heb ik weer gemerkt.

Ik wil de decanen en oud-decanen bedanken, de faculteitsbesturen en de wetenschappelijke directeuren. Ik heb me inderdaad altijd door jullie gedragen gevoeld.

En de directeuren van de diensten met hun toegewijde teams van allemaal lieve mensen. Dank jullie wel!

De colleges van burgemeester en wethouders, de Commissaris van de Koning, de bestuurders van onze partneruniversiteiten, de collega's van de VSNU. Ik houd op, het zijn er teveel. En Burgemeester Lenferink, uit al die velen die cruciaal waren in mijn bestuursperiode, verdient u een lintje, zou ik denken! Leiden is echt Univer-City!

En natuurlijk mijn beide trouwe assistenten Ans Kluit en Anna Vuijk, pijlers onder mijn rectoraat en voorzitterschap.

Het thuisfront, tenslotte, Anneke en onze drie dochters, Sophie, Esther en Mirjam, allemaal online aanwezig, jullie wil ik bedanken. Voor jullie voortdurende belangstelling voor wat ik deed, voor het geduld en voor het bewaren van de balans: je zou het niet zeggen, maar er is inderdaad meer dan de Universiteit Leiden.

Toen ik net decaan van de rechtenfaculteit was geworden, en ik onze Mirjam voor de zoveelste keer uit haar bed moest roepen, keek ze me aan van onder haar dekens en sprak de woorden: “pap, wanneer ga jij nou eens iets met je leven doen?”

Wat ga ik nou eens met mijn leven doen? Het is een vraag die morgen relevanter is dan ooit. Velen hebben mij gevraagd wat ik ga doen morgenochtend, als om half 10 het college van bestuur met zijn wekelijkse vergadering begint.

Ik kan het jullie zeggen: dan heb ik het startgesprek met Anneke en mijn dochters, of waarschijnlijk andersom: zij met mij.

Ik kijk daarnaar uit.

Dank jullie wel!

En nu is het echt tijd voor een nieuw college van bestuur.